

tid skulde jeg ikke under andre Omstændigheder have taget i Betænkning at høre mig noget vidtløftigere, end jeg gjorde i Formiddags, men jeg vil ikke gøre det nu, fordi jeg ikke vil foregribe Udtalelser fra en anden Side. Jeg troer nemlig at vide, at der af det Udvalg, der er nedsat i Jernbanesagen, er gjort Forespørgsler til Regjeringen i den af mig anlydende Retning, og naar disse ere besvarede, vil jo Udvalget og Thinget igjennem Udvalget kunne komme til Kundskab om det, som man og navnlig Udvalget nu ikke mener at have tilstrækkelig Kundskab om. Jeg skal derfor afvente de Besvarelser eller Afbeholdelser, der maatte fremkomme, for derefter at høre, hvad jeg antager at skulde Thinget at høre.

Ischering: Maatte jeg gøre en kort Bemærkning denne Sag angaaende?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Ischering: Det er ganske rigtigt, at der fra Udvalget er stæet Forespørgsel til Ministeriet for at faae Oplysning om, om der ved Siden af de Udvalget meddeelte Concessioner og Overenskomster, Jernbanesagen vedkomende, fra Regjeringens Side maatte være indgaaet paa nogenformelt yderligere Forpligtelse. Udvalgets Skrivelse er afgaaet for ikke meget længe siden; det er maaskee 4 å 5 Dage siden, men der er endnu ikke indløbet Svar derpaa. Jeg veed ikke, om den ærede Indenrigsminister ønsker, at jeg foreløbigt nævner det Svar, han mundtlig har givet mig, eller om han hellere ønsker senere at give et skriftligt Svar. (Ophold). Jeg tør altsaa af den ærede Ministers Tausshed antage, at han helst ønsker, at jeg meddeler, at han mundtlig foreløbigt har svaret mig, at han troede at komme til at give det Svar, at Udvalget intet Svar eller ingen Meddelelse fik.

Indenrigsministeren: Vor ærede Formand har paalagt os, efter dertil givne Anledning, ikke at gøre Forhandlingen her til en Conversation, og da jeg veed, hvormegen Lydighed vi skulde vor ærede Formand for Tilhold,

som gjøres i Forhandlingernes Interesse og til Opretholdelse af god Orden, finder jeg mig ikke foranlediget til at besvare det Spørgsmaal, den ærede Rigsdagsmand rettede til mig. Hvad Svar Udvalget vil faae paa sin Forespørgsel, er jo Noget, som Udvalget vil faae at vide, naar Svaret kommer. Jeg troer ikke, at det er heldigt, at man affjærer Muligheden af mundtlige Uttringer ved at ansee sig berettiget til offentligt at fremføre det, som falder i en mundtlig Samtale. For saavidt den samme ærede Rigsdagsmand gjentagne Gange er kommen tilbage til Forstaaelsen af Concessionen, da gjælde de Udtryk, hvorom her har været Tale, ikke alene Concessionen, men ogsaa Loven af 4de Marts 1857; der findes netop de Udtryk, som jeg anførte, og jeg maa vedblivende være af den bestemte Formening med Hensyn til Forstaaelsen af disse Udtryk, som jeg tillod mig at udtale i Formiddags. — Naar den ærede Rigsdagsmand for Københavns 6te Valgfreds (Blitzen-Finecke) vendte tilbage til de Uttringer, han i Formiddagsmødet fremsatte, skal jeg, efter den Anledning, som dertil er givet mig, nærmere udtale Grunden til min „Forbauselse“ over disse Uttringer fra den ærede Rigsdagsmand. At Den, der nu er traadt ud af et Ministerium, kun nærer Tillid til sig selv og det Cabinet, hvoraf han var Medlem, kan meget godt forstaaes, og det er da fuldkommen i sin Orden, om han søger at bane sig Vej igjen til sin tidligere Stilling og indlader sig i en aaben politisk Kamp med sine Efterfølgere; men jeg skjønner ikke, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem af det afgaaede Cabinet fremsatte en halv tilsløret Meddelelse, en halv tilhyllet Oplysning, en Insinuation, en Mistænkeliggjørelse af det nærværende Cabinets Hensigter og Grundsatninger, er Noget, som jeg kan finde tilstedeligt eller rigtigt. Jeg veed meget godt, at det er langt fra den ærede Rigsdagsmands Tanke at ville fremsætte en Insinuation mod Regjeringen eller en Mistænkeliggjørelse af den, men jeg troer ikke, at han har vel overveiet, at det ikke er den Maade, hvorpaa Medlemmerne af det ene Cabinet gaar frem imod det andet. Hvad Sagen i sig selv angaar, og hvad hans Spørgsmaal nærmest gik ud paa, om Regjeringen